

imod photographist Gjengivelse, skal jeg tillade mig at anføre, at forsaavidt Gjengivelsen skeer gennem Lithographi eller Kobberstik, udfordres der til selve Eftergjørelsen en selvstændig kunstnerisk Behandling, da hverken et Lithographi eller et Kobberstik kan frembringes uden ved en egentlig kunstnerisk Behandling. Det har da for det Første forekommet os at være mindre principmæssigt, mindre rigtigt at beskylde Noget, der ikke kan kaldes Kunst, imod en Efterligning gennem en Kunst. Det er dette, jeg meente før, da jeg sagde, at vi fandt det mindre principrigtigt. Jeg bemærkede dernæst, at det vistnok vilde vise sig at være lidet praktisk at udvide Beskyttelsen til ogsaa at gjælde imod Eftergjørelse paa andre Maader, hvorpaa en mekanisk Mangfoldiggjørelse kan skee, og jeg har derved sigtet til, at det aldrig, eller i alt Fald næsten aldrig, vilde kunne lade sig konstatere med fuldkommen Sikkerhed, at Lithographiet eller Kobberstikket var taget efter et Photographi. Det vilde være saare let for Lithographen eller Kobberstikkeren at foretage saadanne mindre Forandringer i selve Pladen, at det ikke lod sig godtgjøre, at han havde taget den efter et Photographi, men at det meget snarere vilde stille sig saaledes, at hans Paastand om at have taget det efter selve den oprindelige Gjenstand ikke kunde forkastes. Dette vil i de fleste Tilfælde vise sig at være Tilfældet. Naar man derimod indskrænker Beskyttelsen til, hvad vi have foreslaaet, nemlig at sikkre ham imod, at Andre ligefrem tage hans Photographi af photographist, da vil Sagen altid stille sig ganske sikkert og paalidelig. Naar Billedet nemlig er taget photographist efter det originale Photographi, saa vil det i Et og Alt have de selvsamme Egenskaber; enhver Særegenhed, der er ved det originale Photographi, er ogsaa tilstede ved det eftergjorte, og dette vil vise sig med en saadan Grad af Sikkerhed, at det ved et Øjeblik derpå bestemt vil kunne afgjøres. Naar man derimod indlader sig paa Efterlignelse af en Kunst som Lithographi eller Kobberstik, vil det saare let kunne skee, at man

omgaaer disse Bestemmelser. Det er disse to Betragtninger, der have ledet os ved dette Punkt. — Medens jeg har Ordet, vil jeg endnu tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af et Par Uttringer af et æret Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Thurah). Det nævnte ærede Medlem fremførte forskjellige Indreendinger, hvoraf den første var den, at efter Lovforslaget vilde det blive formeent den, der havde ladet tage et Photographi i Visittkortformat f. Ex. af en Slægning eller deslige, at lade dette udføre i et større Omfang af en anden Photograph. Denne Indvending troer jeg dog ikke er begrundet, thi det maa jo erindres, at Photographen ikke umiddelbart har nogen Eneret til at mangfoldiggjøre sit Billede, eller nogen Ret til at formene Andre at gjøre det, men han har kun en saadan Ret, naar han har forbeholdt sig den paa to Maader, nemlig deels ved at gjøre en vis Anmeldelse, deels ved at sætte „eneberettiget“ paa Billedet. Nu er det ganske klart, at man ved Bestillingen af et saadant Photographi i Visittkortformat blot kan paalægge Photographen, at han ikke maa forbeholde sig Eneret derpaa, hvis han ellers har nogen Lyft dertil, hvad der jo i de allerfleste Tilfælde ikke vil være saa. Der vil jo ved private Photographier aldrig være nogen egentlig Opfordring til at sikkre sig Eneret; men i alt Fald staaer det i Ens Magt at sikkre sig imod, at Photographer erhverve denne Ret, idet man ved at bestille Photographiet kan erklære, at man ikke vil modtage det, naar der staaer „eneberettiget“ derpaa. Ud denne Vej vil den Indvending, jeg har berørt, lettelig kunne fjernes. Naar det ærede Medlem dernæst har anført, at ved et Photographi efter Kobberstik eller Lithographier er det ofte vanskeligt at afgjøre, om det er taget umiddelbart eller kun middelbart igjennem et andet Photographi, da har denne Indvending heller ingen Betydning, thi i det forudsatte Tilfælde har Photographen ingen Eneret. Er det ham umuligt at eftervise, at det, der foreligger, er en Eftergjørelse af hans